

© Terje Bringedal

Carl Frode Tiller – Norway

Innsirkling (2007)

Encirclement

Publishing House **Aschehoug**

Biography

Carl Frode Tiller (born January 4, 1970 in Namsos) is an author, historian and musician. His works are in Nynorsk (lit. 'New Norwegian'), one of the two official Norwegian standard languages. Tiller debuted in 2001 with the novel *Skråninga* (Downward Slope), which was recognized as the best initial work of the year with the Tarjei Vesaas' Debut Prize. Downward Slope was nominated for the Brageprisen (the Brage Prize is a juried award). In November 2007, Tiller was awarded the Brageprisen for his novel *Innsirkling* (Encirclement). In the fall of 2007, *Innsirkling* received the Norwegian Critics Prize for Literature and was nominated for the premiere Scandinavian literature prize, the Nordic Council's Literature Prize.

Synopsis

Encirclement is a novel that covers a broad and deep spectrum, both psychologically and socio-logically. The novel is cleverly composed – it changes easily between different narrators and points of view, as well as using letter form, dialogue and inner monologue.

David can not remember who he is. A notice in the newspaper encourages acquaintances and friends to write him letters so he can start remembering. The letters create a network of texts where the lives of David, the writers, and others, are rewritten and reassessed. The letters were written in 2006, but concentrate on the past. This way, false perspectives are created, whether they focus on adolescent dreams, the ambitions of artists, or people's plans for the future. It's a story about what happened to one generation of Norwegians, about gender roles and the search for popularity and identity. It's also about questions of what is a life and how is a life story created under the influence of other people's stories?

Innsirkling

Carl Frode Tiller

Chapter Jon

Vemundvik, 6–10. juli, 2006

Kjære David.

Eg sat på bussen på veg til hytta vår da eg las at du hadde mista hukommelsen, og da eg hadde komme meg over sjokket og begynte å tenke på korleis eg kunne hjelpe deg til å hugse, var det eit minne som dukka opp gong etter gong utan at eg heilt skjønnte kvifor, og som eg har bestemt meg for å begynne dette brevet med. Eg såg for meg oss to ute på ein av dei mange og lange gåturane våre i og rundt Namsos sentrum. Eg visste ikkje eingong at eg hadde dette minnet i meg før eg plutselig sat der i bussetet og kjente korleis det var å vere sytten år og trave gatelangs, berre eg og du, side om side utan noko bestemt mål. Eg synest å hugse at vi hadde ei slags førestilling om at vi la ut på desse turane fordi vi kjeda oss og ikkje hadde noko anna å ta oss til på kveldstid, men når eg tenker tilbake på samtalene vi hadde, på kor mykje vi hadde å snakke med kvarandre om, kor oppslukte og engasjerte vi kunne bli og korleis vi pla skunde oss å ta ein annan veg når vi fekk auge på eit menneske vi elles ville ha vore nøydt til å stoppe opp og snakke med, kan eg ikkje forstå anna enn at vi måtte sjå på gåturane som meiningsfylte i seg sjølv også. Om vi ikkje tenkte på dei som meiningsfylte, så måtte vi i alle fall oppleve dei slik.

Og kanskje er det ei slik ubevisst oppleving av mening som er årsaka til at eit såpass udramatisk og kvardagsleg minne var det som dukka opp først og skein sterkast da eg såg annonsen

din også. Eg veit ikkje, men svært mykje av det eg refererer til i dette brevet, for eksempel meiningar du hadde, beskrivingar av hendingar der eg ikkje var til stades eller av folk du kjente, men som eg aldri har møtt, har eg i alle fall frå desse samtalane.

Da vi gjekk på grunnskolen, visste eg ikkje stort meir om deg enn at du var stesonen til ein prest, at du spelte fotball og at du var den som kasta lengst med liten ball når det var idrettsdag på skolen. Eg veit ikkje heilt kvifor eg beit meg merke i dei to siste tinga, kanskje fordi eg sjølv var så dårleg både i liten ball og i fotball. Eg kasta det vi kalla kjerringkast (underarmskast) når eg skulle kaste liten ball, og eg hadde rykte på meg for å vere den første og førebels siste ved Namsos Ungdomsskole som hadde lagd innkast i eit forsøk på å ta straffespark, eit rykte eg forøvrig hevda å vere stolt av da eg vart kjent med deg.

Vennskapen vår begynte da vi gjekk i førsteklassen på gymnasen. Det skulle vere ei slags markering mot narkotika inne i gymsalen, og eg hadde bestemt meg for å skulke, hugsar eg. Eg hadde lagt meg til eit slags anarkist- og frikeimage på denne tida, og eg prøvde å innbille alle, meg sjølv inkludert, at det var anarkisten sitt liberale syn på det Gateavisa hadde lært meg å kalle 'bevissthetsutvidene midler' som gjorde at eg slengde sekken over skuldra og gjekk mot utgangen, om ikkje demonstrativt, så i alle fall med den slenrande gangen og det litt påtatt likesæle og anstrengt sløve kroppsspråket som tenåringsgutar ofte legg seg til for å skjule kor usikre dei eigentleg er. Det var det ikkje. Pappa sat inne med ein narkodom på denne tida, og det var misforstått lojalitet til han som gjorde at eg ikkje ville delta i markeringa, og da rektor plutslegropte navnet mitt og sa at eg skulle gå tilbake og sette meg igjen med ein gong, og da alle saman snudde seg og vart sittande og stire på meg, vart eg brått overmannna av alle dei kjenslene eg til da hadde greidd å

halde sånn nokonlunde kontroll på, og eg brast i gråt framfor heile skolen. Dei fleste visste nok at pappa sat i fengsel og kva han hadde gjort, men der og da var det berre du som forstod samanhengen mellom dette og det fullstendig uventa samanbrotet, og etter nokre sekund med total stillheit, der lærarstaben og dei sikkert over tre hundre elevane stira forbausa på meg, hørte eg deg spørje rektor, høgt og tydeleg; 'Korleis hadde du likt å delta i ein demonstrasjon mot din eigen far?'

Seinare, etter at eg hadde forelska meg i deg, og forelskinga hadde bearbeidd hukommelsen min, såg eg deg for meg som ein slags James Dean da du sa dette. Eg syntest å hugse at du sat på ein av benkane, lett makeleg og med begge olbogane stukne inn i ribbeveggen bak deg, og at du smilte mens du såg rett på rektor med trygge, rolege auge. No i dag har dette biletet falma, naturlegvis. Alt eg veit sikkert, er at du hadde på deg ei kvit t-skjorte og at du sa det du sa.

Til å begynne med følte eg at du hadde utlevert meg på eit vis, og eg var rasande på deg for det, men jo større avstand eg fekk til det som hadde skjedd, jo større takksemd kjende eg, og snart var eg nesten rørt fordi du hadde forsvart meg på den måten du hadde gjort. Eg beundra deg for motet og rettferds-sansen du hadde vist, og i perioden før vi vart vennar og begynte å møtes regelmessig, passa eg på å dukke tilfeldig opp på stader eg visste du var. Fekk eg høre at du skulle på ein eller annan fest, gjorde eg alt eg kunne for å få innpass på den same festen, fekk eg høre at du skulle på kino, droppa eg andre gjeremål og drog på kino, og når eg skulle på skolen eller ned til sentrum, la eg nesten alltid turen forbi huset der du og Arvid og Berit budde, slik at eg skulle få sjansen til å møte på eller berre sjå deg. At det tok nokre minutt ekstra, betydde ingenting.

Men eg freista samtidig å halde på ei slags verdigheit. Eg heldt avstand og var aldri pågåande, eg smilte og helsa kort

når vi treftest, men eg torde aldri innleie ein samtale, og tatt i betraktning at du var den litt barske, stille typen som sa det som var nødvendig, men sjeldan meir, kan eg nesten ikkje forstå at vi kom i snakk med kvarandre i det heile tatt. Men det må vi altså ha gjort, for innan året var over, kunne ingen skille oss.

Eg har naturlegvis ikkje internett på hytta, så da eg skulle maile psykologen din for å få greie på korleis eg skul gå fram for å hjelpe deg, måtte eg dra bort til ein nabo. Han sleppte meg inn og han lét meg låne datamaskina si, men han var sur, uvennleg og tydeleg utolmodig etter å få meg ut igjen, så eg fekk dessverre ikkje tid til å spørje om alt det eg skulle ha spurt om. Men slik eg oppfatta den einaste e-posten som psykologen din rakk å sende, låg du på isolat og eg fekk derfor ikkje lov til å besøke deg, slik eg hadde mest lyst til. All kontakt måtte skje via brev. Og når eg skreiv desse breva skulle eg ikkje berre prøve å vekke minnet ditt til live igjen, forsto eg. Om ingen av brevskrivarane lykkast i å få deg til å hugse igjen, var det viktig at du visste så mykje som mogleg om kven du ein gong hadde vore, kva slags liv du hadde levd, kven du hadde omgåst, kven du var i slekt med og kor du stamma frå osv, og psykologen din oppfordra meg derfor til å ta med absolutt alt eg visste om deg, ikkje berre det vi hadde opplevd saman. Så før eg går vidare med å fortelje om oss to, skal eg forsøke å skrive ned det vesle eg veit og hugsar om bakgrunnen din og om livet du levde før vi trefte kvarandre.

I gangen heime hos dykk, hang det eit flyfoto av eit kvitt trehus som låg heilt nede i fjæresteinane ute på Otterøya. Før Berit gifta seg med Arvid og de flytta inn i huset hans i Namsos, budde du i dette huset saman med henne og morfaren din, Erik, ein mann eg kun kjenner frå eit gammalt svart-kvitt-fotografi der han er avbileta som ung, svært grovbygd vegarbeidar med

bustete hår, brei, rund rygg og ein svart og fylldig mustasje som stakk som museflettar ut frå begge sidene av ansiktet.

Berit hadde fungert som husmor hos morfaren din heilt sidan mormor di døydde på begynnelsa av sekstitalet ein gong. Da ho var sytten eller atten, flytta ho på hybel i Namsos og begynte på hjelpepleien på same tid som mamma, men ho vart gravid med deg etter eit knapt år, og dermed vart ho nøydd til å slutte på skolen og flytte tilbake til Otterøya igjen. Far din var det ingen som fekk vite kven var, Berit nekta av ein eller annan grunn å fortelje det, og ho heldt det skjult så lenge ho levde, også for deg.

Mor mi pla fortelje om Berit frå denne tida, og ho beskreiv ei tynn og bleik ung kvinne med raudt hår, frekner og ein liten oppstoppnase. Ho fortalde om kor unanseleg og bortkommen Berit såg ut, og om kor overraska ho vart da ho viste seg å vere akkurat det motsette. Som så mange som har komme seg levande gjennom barske barne- og ungdomsår, hadde ho vorte herda, og etter kva mor mi fortalde virka ho fullstendig uredd og ikkje det spor sjenert, slik folk frå bygda gjerne var når dei kom inn til byen for å gå på skole. Ho var munnrapp og snakka både på inn- og utpust, ho tok ikkje fem øre for å seie kva ho meinte, same kven det var ho snakka med, og om nokon gjorde henne urett, kunne ho vere nådelaust frekk og nesten grenselaus når det gjaldt å såre og audmjuke den skuldige. Kroppslege skavankar, talefeil, ei belastande fortid; ho tillét seg å harselere med alt, og ho var så treffande og velformulert at tilhøyrarane ikkje kunne la vere å le, same kor mykje dei prøvde. Og om offeret svarte med same mynt og for eksempel kommenterte dei dårlege fortennene hennar, ville ho berre flire rått. Sjølvmedynk og sentimentalitet var luksus ho aldri hadde hatt råd til å unne seg, og ho lét ikkje noko gå inn på seg. 'Ja, hadde nokon fortalt meg den gongen at ho der skulle finne seg ein prest, hadde eg døydd av latter!' pla mamma seie.

Morfaren din hadde også vanskar med å venne seg til at dottera gifta seg med ein prest. Etter kva du sa var han ateist og Moskvatru kommunist til den dagen han døydde. Han rista på hovudet og flirte av mykje av det Arvid trudde på og stod for, og han syntest aldri å gå lei av å be om å få konkrete beskrivingar av eller rasjonelle forklaringar på forskjellige mirakel og under som stod omtalt i Bibelen. 'Kan ikkje du forklare det der med jomfrufødsel sånn at ein enkel mann frå Otterøya forstår det?' kunne han seie, og om Arvid oversåg den ironiske undertonen han visste var der og svarte seriøst, sat morfaren din der og hørte på med eit lattermildt uttrykk i ansiktet, og da Arvid hadde snakka ferdig, knegga han og rista overberande på hovudet; 'Ja, det var tider!' kunne han seie. 'Slikt skjer ikkje no til dags, det er bra sikkert!'

Desse samtalane var stor underhaldning for han, sa du til meg, og det same var det å terge Berit ved å minne henne på kva slags familie og kva slags miljø ho kom frå. Når de møttest, snakka han enda litt meir saftig og grovkorna enn han gjorde til vanleg, og stadig vekk kom han liksom tilfeldig på episodar frå gamle dagar som alle hadde til felles at dei handla om ting som ikkje passa seg i det kristne miljøet Berit prøvde tilpasse seg og bli ein del av. 'Enn den nyårsaftan du drakk alle mannfolka under bordet,' kunne han seie, mens han lo høgt og godt, og når mor di ikkje gjorde det same, spelte han overraska og uforståande. 'Men hugsar du ikkje det da?' kunne han spørje, og mens han sat der og godta seg og venta på svar, var Berit kvit av raseri.

Du pla humre godt når du fortalde meg alt dette, men der og da hadde du følt deg ubekvem og usikker. Arvid igjen, prøvde å late som om han ikkje lét det gå innpå seg. Etter kva du fortalde kunne han bli både sur, oppgitt og sint, men han ville innbille deg og mor di at det var under hans verdigheit å la seg

oppskake og opprøre av den slags, og derfor sat han berre der og smilte og utviste uendeleg tolmod og toleranse. Dette stemmer forresten godt med korleis eg opplevde han som person etter at vi vart kjent, og eg begynte tilbringe tid heime hos dykk. Det er mogeleg minna frå den gongen er prega av at eg på eit seinare tidspunkt fekk vite at Arvid utvikla psykiske problem etter at mor di døydde, men eg synest likevel å hugse at han forekom meg å vere av den typen som freista dekke over eit kaotisk indre med eit roleg og sindig ytre, og som utan at han veit det sjølv, overdriv og derfor ender opp med å verke skremmande. Han hadde eit smil som var så mildt og snilt at det var vanskeleg å tru på den kjærleiken det skulle utstråle, og han snakka så sakte og dempa og på ein så inderleg måte at i alle fall eg vart uroleg saman med han og ikkje roleg, slik det nok var meininga at eg skulle bli.

Mange mistolka forresten denne veremåten, og tok det som bevis på at stereotypen om den litt sjølvfornøgde og sjølvhøgtidlege presten stemte. 'Det er lett å vere mild og snill og overberande med folk når ein er overtydd om at ein sjølv skal til himmelen og alle andre til helvete!' som mamma sa. Men det var ingen av oss som kjente Arvid som opplevde han som sjølvfornøgd og sjølvhøgtidleg. Det verka tvert imot som om han hadde eit oppriktig ønske om både å vere og å bli oppfatta som ein heilt vanleg mann som tilfeldigvis var prest, ein mann folk flest såg på som ein av sine egne. Rett nok lykkast han ikkje i dette. Når han som var så sindig elles, tok på seg det blå og kvite fotballskjerfet og stod og hoja oppe på tribunen mens Namsos spelte, var det mange som flirte og såg på han med same forakt som dei såg på politikarar som oppførte seg likeeins. Dei tolka det som skodespel og forsøk på å fri til mannen i gata. I tillegg hadde Arvid, som så mange prestar, ein lei tendens til å la ein kvar samtale gli over til å handle om kristendommen etter

kvart, og dette skapte ofte avstand til folk og gjorde dei utilpass. Sat vi ute på trappa dykkar ein vinterkveld og beundra stjernehimmelen for eksempel, kunne eg vere sikker på at han, liksom tilfeldig, ville begynne snakke om Betlehemsstjerna, og var det eit naturprogram på tv der ein såg kor godt ein eller annan dyreart var tilpassa omgivnadene sine, sat eg berre og venta på at han skulle uttrykke forbløffing over at det fanst folk som i ramme alvor trudde at noko så fantastisk hadde oppstått som eit slumpetreff.

Encirclement

Carl Frode Tiller

Translated from the Norwegian by May-Brit Akerholt – Chapter Jon

Vemundvik 6th July 2006

Dear David

I sat on the bus on the way to the cottage when I read that you had lost your memory, and when I got over the shock and started to think about how I could help you to remember again, without my quite understanding why, one memory kept coming back to me, a memory I have decided to start my letter with. In my mind's eye I saw the two of us on one of our many and long walks in and around Namsos city centre. I didn't even know that I had this memory in my head before I suddenly sat there in the bus and felt how it was to be seventeen years old and roaming the streets, just you and I, side by side, wandering aimlessly. I seemed to remember we had the idea that we set out on these trips because we were bored and had nothing else to do with our evenings, but when I think back on the discussions we had, how much we had to talk to each other about, how engrossed and engaged we could become and how we used to hurry off in another direction when we saw someone we otherwise would have had to stop and talk to, I think it must be obvious that we also regarded our walks as something meaningful in themselves. If we didn't think about them as meaningful, we surely must have experienced them as such.

And perhaps it is this kind of unconscious experience of meaning which is the reason for a fairly undramatic and ordinary memory popping up first and shining the brightest when I read your advertisement. I don't know, but quite a lot of what I'm referring to in this letter, opinions you had, descriptions of events that took place without me, or of people you knew but whom I never met, I certainly learnt from these discussions of ours.

When we were in primary school, I didn't know much more about you than that you were the stepson of a pastor, that you played football and that you could throw a ball the furthest when it was sports day at school. I don't quite know why I noticed the two last things, perhaps because I myself was so bad at throwing ball and playing football. I used a girlie underarm when I was throwing ball, and I had a reputation for being the first and, for the time being, the last in Namsos Secondary School to do a throw-in when awarded a penalty kick, a reputation I otherwise claimed to be proud of when I got to know you.

Our friendship started in the first year of senior high-school. There was a kind of demonstration against drugs in the gym hall, and I had decided to wag school, I remember. I had adopted a sort of anarchic and freakish image at that time, and I tried to convince everyone, myself included, that it was the anarchist's free-thinking views of what the leftist, anarchist magazine 'Gateavisa' had taught me to call 'consciousness-expanding tactics' that made me throw my bag over my shoulder and walk towards the exit, if not demonstratively, at least with the cruising gait and the kind of phoney indifference and artificially lethargic body language that teenage boys often adopt to hide how insecure they really are. That wasn't it. Dad was in prison with a drug conviction around that time, and it was misguided loyalty

to him that made me refuse to take part in the demonstration, and when the headmaster suddenly called out my name and told me to come back at once, and sit down, and when everyone turned around and stared at me, I was suddenly overcome by all the emotions I had managed to keep more or less in check until then, and I started to cry in front of the whole school. Most of you knew that my Dad was in prison and what he had done, but at that moment you were the only one who understood the connection between this and my totally unexpected breakdown, and after a few seconds of utter silence, with the teachers and the more than three hundred students staring at me, in astonishment, I heard you ask the headmaster, loudly and clearly, 'How would you like to take part in a demonstration against your own father?'

Later, after I had fallen in love with you, and my feelings had edited my memory, I saw you in my mind's eye as a kind of James Dean when you said this. In my memory you were sprawling on one of the benches, your elbows stuck between the wall bars behind you, and you smiled as you looked straight at the headmaster with calm and confident eyes. Today this image has faded, of course. All I'm sure of is that you were wearing a white t-shirt and that you said what you said.

In the beginning I felt that you had exposed me, in a way, and I was furious with you for that, but the more distance I got to what had happened, the more grateful I was, and soon I felt almost touched because you had defended me in the way you did. I admired you for the courage and the sense of justice you had shown, and in the period before we became friends and began to see each other regularly, I made sure I turned up accidentally in places I knew you would be. If I learnt that you would be at a particular party, I did everything I could to get in to the same party, if I learnt that you were going to

the movies, I dropped everything and went to the movies, and on my way to school or town, I almost always walked past the house where you and Arvid and Berit lived, just because it gave me an opportunity to meet you or at least get a glimpse of you. That it took a few minutes longer didn't matter.

But at the same time I tried to hold on to some sort of dignity. I kept my distance and was never pushy, I smiled and said hi when we met, but I never dared to start a conversation, and considering that you were the kind of tough, silent type who only said the bare essentials, and rarely anything else, I can hardly understand how we came to talk to each other at all. But we must have, because before the year was over, we were inseparable.

Of course, I don't have internet in the cottage, so when I wanted to email your psychologist to find out how I could help you, I had to go to a neighbour. He let me in, and he let me borrow his computer, but he was grumpy, unfriendly and obviously impatient to get rid of me again, so unfortunately, I didn't have time to ask all the questions I should have asked. But I understood from the only email your psychologist was able to send me, that you were in the isolation ward and that was why I wasn't allowed to visit you, which was what I really wanted. All contact had to be in writing. And when I was writing letters to you I must not only try to bring your memory back, as I understood it. Even if none of the letter writers succeeded in making you remember again, it was important that you knew as much as possible about who you once had been, what kind of life you had lived, the friends you used to spend time with, who your relations were, and where your family was from, etc, and so your psychologist encouraged me to include absolutely everything I knew about you, not just the things you and did

together. So before I continue to tell you about the two of us, I shall try to write down the little I know and remember about your background and about the life you lived before we knew each other.

In the hallway at your place hung an aerial photo of a white house nestling among the rocks on the shore of Otter Island. Before Berit got married to Arvid and they moved into his house in Namsos, you lived in this house with her and your grandfather, Erik, a man I only know from an old black and white photo which shows him as a young, sturdily built road worker with ruffled hair, broad, round shoulders and an ample black moustache that protruded like pigtails on both sides of his face.

Berit had acted as housekeeper for your grandfather since your grandmother died some time at the beginning of the sixties. When she was seventeen or eighteen, she moved into a bed-sitter in Namsos and started nursing school at the same time as my mother, but she got pregnant with you after barely a year, and so she was forced to leave school and move back to Otter Island. No one knew who your father was, for some reason, Berit refused to tell, and she kept it a secret for as long as she lived, from you as well.

My mother used to talk about Berit from this period of her life, and she described a thin and pale young woman with red hair, freckles and a small snub nose. She talked about how shy and lost she looked, and about how surprised she was when she turned out to be exactly the opposite. Like so many who have survived a tough childhood, she had been hardened, and according to my mother, she was totally unafraid and not the least bit shy, the way people from the country often were when they came to the city to get an education. She had a glib mouth and talked when she breathed in as well as out, she didn't mince her words, no matter whom she was speaking to, and if

someone did her an injustice, she could be mercilessly impudent, and she knew no bounds when it came to hurting and humiliating the guilty. Physical flaws, speech impediments, a shady past; she took the liberty to mock everything, and she was so pertinent and eloquent that the listeners couldn't help but laugh, no matter how much they tried not to. And if the victims gave as good as they got and commented on her bad teeth, for instance, she would just grin shamelessly. Self-pity and sentimentality were luxuries she could never afford, and she didn't let anything upset her. 'Yes, if someone had told me at the time that this girl would find herself a clergyman, I would've died laughing!' my mother used to say.

Your grandfather also had problems getting used to his daughter marrying a pastor. According to you, he was an atheist and a dyed-in-the-wool Moscow communist to the day he died. He used to shake his head and chortle at much of what Arvid believed in and stood for, and he never seemed to tire of asking for tangible descriptions or rational explanations of various miracles and wonders described in the Bible. 'Can you explain that thing about the virgin birth so that a simple man from Otter Island can understand it?' he could say, and if Arvid ignored the ironic undertone he knew was there and answered seriously, your grandfather sat there and listened with a smirk on his face, and when Arvid had finished talking, he sniggered and shook his head condescendingly; 'Yes, those were the days!' he would say. 'Things like that don't happen nowadays, that's for sure!'

These conversations were like party games to him, you told me, and he would tease Berit in a similar way by reminding her of what sort of family and what sort of social environment she hailed from. When they were together, his language would be even a little juicier and coarser than normal, and often he

would just accidentally remember episodes from the old days that all had one thing in common – they were inappropriate in the Christian environment Berit was trying to fit into and become part of. ‘What about that New Year’s Eve you drank all the men under the table,’ he could say, while he laughed loudly and heartily, and when your mother didn’t react the same way, he played surprised and puzzled. ‘But don’t you remember?’ he asked, and as he sat there and gloated and waited for an answer, Berit’s face was white with fury.

You used to chuckle when you told me all this, but when it happened, you felt uncomfortable and uncertain. Again, Arvid tried to pretend he didn’t let it upset him. According to you he could become bitter, frustrated and angry, but he wanted to make you and your mother believe that it was beneath his dignity to let himself become agitated and distressed by things like that, and so he just sat there and smiled and exercised infinite patience and tolerance. Actually, this fits my experience of him as a person after you and I became friends, and I began to spend time at your place. It is possible that the memories from that time are coloured by what I learnt later, that Arvid developed psychological problems after your mother died, but I still seem to remember that he appeared to be the type who always tries to conceal a chaotic inner life with a calm and steady exterior, and who, without knowing it himself, is always exaggerating and so, in the end, seems frightening. He had a smile that was so mild and goodnatured that it was difficult to believe in the love it was meant to radiate, and he spoke in such a slow and subdued and sincere voice that I, at least, felt nervous around him and not calm, the way I was meant to feel.

Many misinterpreted this kind of behaviour, however, and took it as proof that the stereotype of the solemn and sanctimonious pastor was right in his case. ‘It’s easy to be meek and

good and bear over with people when you're convinced that you yourself are going to heaven and everyone else to hell!' as my mother said. But none of us who really knew Arvid thought of him as solemn or sanctimonious. On the contrary, it felt as if he had a sincere wish to be, and be perceived as, an ordinary man who happened to be a pastor, a man most people regarded as one of their own. True, he didn't succeed in this. When he, who was otherwise so calm, donned the blue and white football scarf and stood in the stands and yelled when Namsos played, he made a lot of people laugh and look at him with the same contempt they reserved for politicians who behaved in this way. They interpreted it as an act, and an effort to court the man in the street. In addition, Arvid, like so many clergymen, had a tendency to steer every conversation into a discussion about God, and this often created a distance to people and made them feel uncomfortable. If we sat outside on your steps on a winter's night and admired the starry sky, for instance, I could be sure that he would start to talk about the star of Bethlehem, as if accidentally, and if there was a nature program on television that showed how well some animal species had adjusted to their environment, I just sat and waited for him to express astonishment at the existence of people who in all seriousness believed that something as fantastic as that could be a fluke.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2009

Carl Frode Tiller – Norway

Innsirkling

Encirclement

288 pp, 2007

Rights sold to (*Last Update – September 2011*):

Czech Republic: Dauphin

France: Editions Stock

Hungary: Gondolat

Netherlands: C&K Forlag

Russia: Corpus

Serbia: Zavet

Publishing House **Aschehoug**

Sehesteds gate 3 – P.O. Box 363 Sentrum – N-0102 Oslo – Norway

Tel. +47 (22) 40 03 58 – www.aschehougagency.no

Agent: eva.kuly@aschehougagency.no – even.rakil@aschehougagency.no

ISBN: 978-82-03-19400-9

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@fep-fee.eu – www.euprizeliterature.eu

Education and Culture DG

Culture Programme

 european
booksellers
federation

FEDERATION OF EUROPEAN PUBLISHERS
FÉDÉRATION DES ÉDITEURS EUROPÉENS